

Věděla to přeci už dávno. Dávno předtím, než si začala psát seznam křivd. Nejdřív jen tak. Z legrace. Pokaždé když jí ublížili, zapsala si to. „Zase tě šiděj,“ posmíval se jí, vždycky když se ozvala kvůli nějaké nespravedlnosti. Ozývala se docela často, to je pravda. Ale to jen proto, že ji nikdo neposlouchal. Nikdo ji nebral vážně. Postupně k tomu přidávala seznam všech věcí, které jí lezly na nervy, které nesnášela. Které jí komplikovaly život. Které jí překážely v cestě.

Lidi, kteří si sednou v kavárně naproti, i když je dost místa kolem.

Lidi, kteří v tramvaji rozpoutají chaos kvůli místům, aby po třech zastávkách vystoupili.

Lidi, kteří neumějí stát ve frontě. Pro které je problémem postavit se za posledního člověka a stoupnou si někam neurčitě do prostoru, aby zmátli další příchozí a všechno to vyústilo v hádku, kdo tady byl dřív.

Lidi, kteří drnčí židlemi.

Lidi, kteří na přechodu nechodí vpravo.

Lidi, kteří si v MHD sedají na krajní sedačku, aby se na tu vedle nich už nikdo nedostal, nebo se na ni musel prodírat.

Lidi, kteří používají příliš silné parfémů.

Matky s tupými spokojenými výrazy.

Zírači. Ubožáci z ostrahey v obchodech, kteří ji sledovali pohledem. Stáli tu celý den a čuměli. Stáli a čuměli. Celý den.

Malé hrníčky na čaj.

Uřvané děti. Nemohla si pomoci. Pokaždé když někde zaječelo dítě, jako by ji do mozku někdo zapíchl jehličku.

Studené mléko do kafe.

Tlustoši.

Smradoši.

Zima. Podnikům, kde večer stahovali topení v domnění, že ožralí zákazníci nepoznají, že už se netopí, se vyhýbala. Ona cítila každý závan chladného vzduchu, i když byla úplně namol.

Prodavačky, které jí v obchodě stály za zadkem a neustále se ptaly, jestli mohou s něčím pomoci. „Ano. Bude mi sedmatřicet, nemám dítě, přítel mě podvádí a jsem nešťastná!“ Ale nahlas to nikdy neřekla.

SEZNAM KŘIVD

KAPITOLA 1

Před pár dny se přistihla cestou do práce při tom, že se usmívá. A taky si uvědomila, že má nejradši rána. Bylo to tak překvapivé, že se musela na chvíli zastavit. Rána vždycky nesnášela. Tedy ta, která si dokázala vybavit. Ale možná je mívala ráda odjakživa, jen to zapomněla. Zapomněla na to, protože nevěděla, kdo je. Co se jí líbí. Nedokázala poznat, co je hezké a co ne. Byla jako zakletá víla, jen to nebylo zdaleka tolik zajímavé, protože na ní nebylo nikdy nic zajímavé. Možná byla skutečně prokletá. Prokletá obyčejností. Byla Dobra Hodná. Dobra Nikdo.

Většina lidí prožije celý život jako nikdo. Řídí je to, co jim říkají ostatní, co vidí v televizi a o čem se mluví. To stačí. Chodit do školy, do práce, najít si partnera nebo partnerku. A je to. Jela takhle taky dlouhou dobu a nikdy se nad tím moc nezamýšlela. A vlastně to bylo celkem pohodlné.

Dýchala studený vzduch, ještě neprosycený denní špínou, starostmi, stresem a úkoly. Všechno bylo teprve na začátku, připravené na další hru, další pokus, kdy je ještě možné to celé nepokazit. Každé ráno bylo nová šance začít znovu.

Stála na zastávce a mobil zatím nechávala spát v kabelce. Ještě chvíli bude dělat, že o něm neví. Jen v tomhle jediném okamžiku z celého dne si to mohla dovolit. Mohla jet autem, ale raději dobrovolně

jezdila sockou. „Ty fakt nejseš normální,“ slyšela Šanelin hlas pokaždé, když nastupovala do autobusu. Ale ona to měla ráda. Bavilo ji pozorovat lidi. Byla tak obyčejná, že byla neviditelná. Mohla na ně zírat a nikdo si jí ani nevšiml. Třídila je podle tváří, oblečení, podle účesů i podle bot. Paní v levných balerinkách jí věnovala unavený pohled. Nemusela číst v jejím obličejí. Už podle těch balerinek bylo jasné, že se jí život moc nepovedl. Pro patnáctiletou by tyhle balerinky byly okasionální koupě. Pro padesátiletou životní rezignace. Nebude zbytečně utrácet. Pro ni tohle stačí. Muž v laciných polobotkách vedle ní na tom byl podobně. Nebylo třeba se už o nic snažit. Vše už bylo řečeno, odehráno a teď už se čeká jen na to, až to bez zbytečného humbuku skončí. Mladík vedle to rozhodně ještě nevzdal, ale bojoval marně. Jeho šišaté červenobílé tenisky vypadaly na jeho nohách jako barevné prezervativy. Před očima se jí mihnul jeho zoufalý výraz při sexu. Rudý obličej, vypoulené oči a urputné pohyby bez cíle. Odvrátila rychle oči k paní vedle, která se dnes ráno pokusila před zrcadlem sloučit neslučitelné. Nepadnoucí džíny, lodičky a k tomu lacinou sportovní bundu a béžovou kabelku z plastu. Přejela pohledem její nalíčenou tvář. Ani tady to k sobě nepasovalo. Silná černá linka, špatně nanesený korektor pod očima, který vrásky zdůraznil, místo aby je schoval, natupírované vlasy. Představila si, jak se asi vidí v zrcadle ona. Jako tajemná dračice. Bojovnice.

Zvedla oči k ulici míhající se za oknem. Brzké jaro se plížilo ulicemi a mezi záplavou šedé a hnědé prosvítaly trsy bílých kvítků a zlatého deště jako cákance barvy na šedém pozadí. Brzy se k nim přidá čerstvá zelená, ta nejzelenějších ze všech, která vydrží sotva měsíc, aby ji převzala důstojná plná letní zeleň. „Jak se na ty ksichty můžeš koukat,“ zazněl jí v hlavě Šanelin hlas. „A smrděj!“ Ona ale měla pro ty smraďochy v nepadnoucích balerinkách pochopení. Byla jedna z nich. Obyčejná, odsouzená k průměrnosti. Ji k dobremu vkusu taky nikdo nevedl. Musela se všechno postupně naučit. Pochopit, že jí nepadnoucí džíny dělají velký zadek a že béžová plastová kabelka je pro třináctileté puberťačky. A že se věci dávají do výprodeje proto, že jsou tak hnusné, že je nikdo nechce.

Vystoupila z autobusu. Tady v centru byl už vzduch teplejší a hřál na rukou. Ještě pár týdnů a bude místo těžkého kabátu nosit sukni. Věděla, že se konečně něco změní, něco se stane, něco přijde. Ne teď hned, ale brzy. Možná už tohle jaro. Tenhle rok. Bude šťastná a nikdo jí to nezkaží.